

Δουρῶω=ἀντίχω.

Ζαλικεύω=βαλῶ στίς πλάτες τοῦ ἀνθρώπου φόρ-
τωμα (=ζαλίνα).

Καραβέλι=πουλί· τὸ ἔλεγε καὶ παρόνι καὶ μαν-
ουποῦλι σ' ἄλλους τόπους (ἀρχαῖο ὁ ψάρι).

Κουρδουκιάω=κυλάω ἀπὸ πλευρὸν εἰς πλευρὸν
καὶ πῶς παραπέρα· λέγεται γὰρ κείνον ποῦ κοιμάται
καὶ κυλιώντας πάει ἄλλου κτλ. Ἐπειτα γὰρ κάθε
ἀφύσικο κάπως μετατόπισμα.

Λουμασμένη= πού ἔχει λούνες (= λάσπη νε-
ρωπή).

Μπάρα=γούρνα μὲ νερό

Μπουφίλι=εἶδος κοχλίου· στενόμακρο· κάποτε κ'·
αὐτὰ τὰ μάτια τὰ λέγε μπουφίλια.

Σταφύλιω=ξερνάω (τάφος).

Παγανός=ἡσυχός· στίχας δημ. τραγουδιοῦ·

Ἡ Θάλασσα ἔναι παγανή

κι αἶρας τὴν ταραζει.

Ξενομάω=βγάλλω ἀπ' τῆ νομή, βοσκή.

Σιούτο=δίχως ζῦλα, κέρατα (τραγί·σιούτο).

Σκατιλήθρα=σπίθα.

Στουρνολίθαρο=γερὴ πέτρα ποῦ βγάλλει ἠπώδες
σὰ χτυπιέται μ' ἄλλη τσακμακόπετρα.

Στραβοκατινιάζω=στραβώνω τὴ μέση μου· δι-
πλα (κατίνα=ἡ μέση τοῦ ἀνθρώπου).

Μείνανε καὶ μερικά τυπογραφικὰ λάθια ποῦ πρὶν
διορθώνουμε δῶ·

Φύλλο τοῦ «ΝΟΥΜΑ» 200, ἐπιφυλλίδα.

σ. 3, στήλη α'. — ἀντὶ ρογιάξεις — ρογιάξεις.

σ. 3, στ. β'. — ἀντὶ Ραφανιότικο — Ραφανιότικο

σ. 5, στ. γ'. — ἀντὶ ξεκοινοῦσα — ξεκοινοῦσα.

σ. 6, στ. α'. — ἀντὶ σηλιόνουνταν — σηλιόνουνταν.

σ. 7, στ. β'. — ἀντὶ νάφουγρασιεῖ — νάφουγρασεῖ.

σ. 7, στ. γ'. — ἀντὶ δοτόμητη — δοτόμητη.

σ. 9, στ. γ'. — ἀντὶ πεπιλιάγχοι — πιπιλιάγχοι.

V. HUGO

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΕΣ ΜΟΥ

Στὸ δροσερὸ τὸ σύθαμπο, ἡ ὥραία βραδυὰ ποῦ φέρεται,
Ἡ μιά μὲ κύκνον ὅμοια, κ' ἡ ἄλλη μὲ περιστέρη.
Ὁραῖες, κ' οἱ δύο χαρούμενες, ὡ γλύκες τί πνοεῦλα!
Κοίτα, ἡ μεγάλη ἀδελφή, μαζί μὲ τὴ μικροῦλα
Στὸ περιβόλι κάθονται· μπουκέτο ὅπο χιονῶτα
Γαρούφαλλα ἀπὸ πάνω τους μὲ τὰ κλωνὰ τάρρατα,
Σὲ μιάν ἄδρια μερμάρινη, ποῦ τὸ κινᾷ οἱ ἀνέμοι.
Γέρνει καὶ βλέπει ἀστάλτου καὶ ζωντανὸ, καὶ τρέμει
Στὴ σκιά, καὶ μοιάζουν στοῦ δοχείου τὴν ἄκρη τὰ λουλούδια
Σὰ σ' ἔκσταση νὰ ἐστάθην πετώντας πεταλούδια.

1906

ΛΟΕΓΓΡΙΝ

τᾶχει ὅλα μέσα της, ὡς καὶ τὴν τέχνη, ὡς
καὶ τὴν ποίηση! Νομίσανε πὼς ἄλλο δὲ ση-
μαίνει παρὰ γραμματικὴ. Ὁρῶ ἀπὸ τὴ γραμμα-
τικὴ, δὲν κοιτάζανε. Κ' ἔτσι, γὰρ νὰ ξαναθῶμε στὸ
ταπεινὸ μου τὸ βιβλίον, ὕστερς ἀπὸ δέκα χρόνια,
συλλογίστηκε ὁ φίλος μου, ποῦ διόλου δὲ φταίει,
πὼς τὸ Ταξίδι μπορεῖ νάναί κ' ἔργο ποιητικόν, ἐνῶ
ἂν ὁ δασκαλισμός, ἂν ἡ καθαρέδουσα δὲ μᾶς χαλνού-
σανε κάθε ὀρθὴ κρίση καὶ κάθε φιλολογικὸ αἶσθημα,
ἔπρεπε πρῶτα νὰ προσέξῃ στὴν οὐσία, δὲν τολμῶ νὰ
πῶ τὴν ἀξία τὴ φιλολογικὴ τοῦ βιβλίου μου, εἴτε
γὰρ νὰ τὸ παινίσῃ εἴτε γὰρ νὰ τὸ κατακρίνῃ, κ' ἔ-
πειτα νὰ στοχαστῇ. Νὰ δοῦμε τώρα τί λέει καὶ γὰρ
τὴ γλώσσα.

Θὰ μοῦ ἀποκριθῇτε πὼς στὴν Ἑλλάδα τόσο
σπουδαῖο εἶναι τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικόν, ποῦ μᾶς
ἀπορροῦφει νοῦ καὶ ψυχὴ, σὲ βαθμὸν ποῦ τάλλα πᾶ
μῆτε τὰ βλέπουμε. Μὰ καὶ γὰρ τί σὰς λέω; Θὰ μὲ
πιστέψετε καμιά μέρα καὶ θὰ καταλαβετε πὼς μὲ
τὸν πόνο τῆς καρδίας μου καὶ ὅχι ἀπὸ παραξενιά,
ὅχι ἀπὸ θέλησιν νὰ ψεγάδιζω καὶ νὰ φωνάζω — θά-
τανε ἀλλόκοτη, θέλησιν, μὰ τὸ ναί! — σὰς τὸ εἶπα
ἰσως κάποτε, πὼς ὅταν κανεὶς βλέπει ἀπὸ δῶ τὰ
πράγματα, πολλὰ στὴν Ἑλλάδα τοῦ ἔρχονται σάν,

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΒΕΛΗ

Ἀγαπητέ μου «Νουμά»,

Ὅταν εἰδιάβαινα προχθὲς τὸ γραμματάκι τοῦ ἀ-
γνώστου εἰς ἐμὲ Παρασκηνίτη, ἐθυμῆθηκα τὸ ἱστορι-
κὸ ἀνέκδοτο τοῦ χωριάτη ποῦ ἐψήφισε νὰ ἐξοριθῇ
ὁ Ἀριστείδης γιὰτὶ βαρύνθηκε νὰ ἀκούῃ· νὰ τόνε λένε
δίκαιον! Δὲ βαλῶ ἴσα μὲ τοῦ χωριάτη τὸ στενὸ κε-
φάλι πρὶν τὴν γνώσιν τοῦ Παρασκηνίτη σου. Μὰ τὸ γραμ-
μα τοῦ ἐμοιάζει σάν νὰ τοῦ τὸ ὑπαγόρευε ὁ χωριά-
της ἐκεῖνος ἀπὸ ἐνῶ ὁμολογεῖ ὅτι ἡ Κυβέλη εἶναι
ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ
λέει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ νὰ τὸ λέμε ἐμεῖς
ποῦ γράφουμε καθημερινῶς!...

Ἀπάνου σ' αὐτὰ, ἀγαπητέ μου «Νουμά», ἔχω
να καμῶ μιὰ παρατήρησιν. Ὅταν γράφεται κάτι τι
κατὰ ἓνα τέτοιον τρόπο, κρύβει μέσα στίς γραμμὰς
κάποιαν πρόκλησιν γὰρ ἀπάντησιν καὶ συζήτησιν. Ὅ-
πως ὅμως προκαλεῖ τέτοια συζήτησιν δὲν ἔχει τὸ
δικαίωμα νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα ψευδώνυμον ἀ-
γνώστο, ἀπὸ τὸ ὅποιο δὲν μπορεῖ ὁ ἄλλος νὰ κατα-
λάβῃ σὲ ποιὸν πρέπει ν' ἀπαντήσῃ. Ὅχι γὰρ νὰ βα-
σταῇ τὴ δική του θέση. Μὰ καὶ τὴ θέση τοῦ ἄλ-
λου. Γὰρ νὰ σοῦ δώσω καλύτερα νὰ καταλάβῃς
ὑπόθεσιν πὼς ἐκεῖνος ποῦ πρέπει νὰ λάβῃ ἀπάντησιν
εἶναι ὁ Ψυχάρης, ὁ Πάλλης, ὁ Παλαμάς. Ὅσο καὶ
νὰ μὲ πειράξῃ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, θὰ τοῦ ἀπαντήσω
μὲ ὅλο τὸ σεβασμὸν ποῦ ὀφείλεται σ' ἓνα δασκαλο τι-
μημένο. Ὑπόθεσιν ἔπειτα πὼς ἐκεῖνος ποῦ συζητᾷ
μαζὶ μου εἶσαι σὺ, ἡ κανένας ἄλλος ἴσως μας. Θὰ
τοῦ ἀπαντήσω μὲ ἰσότητά καὶ εὐγένειαν συναδελφική.
Ὑπόθεσιν τέλος πὼς αὐτὸς ποῦ μιλεῖ πρὸς ἐμένα εἴ-
ναι κανένας νεοσύλλεκτος τῆς πέννας. Θὰ κοιτάξω
τὸν τρόπο του καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δείχνουν τὰ
φιντανάκια τοῦ καντηλοφόρου ὅταν πρωτοδουτᾶνε τὸ
κοντύλι τους στὴν καλαμαριά, θὰ ποῦ τραβήξω τὰ
αὐτάκια νὰ μάθῃ νὰ στέκεται ἀπέναντί μας μὲ τὸ
σεβασμὸν, ἂν ὅχι ἄλλο, τῆς ἱεραρχίας τουλάχιστον!...

★

Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει ἔτσι νὰ γί-
νεται. Γι' αὐτὸ τὸ σφάλμα ρίχνω σὲ σένα. Σοῦ ρί-
χνω τὸ σφάλμα. Μὰ καὶ σοῦ ἀπαντῶ ὅταν ἡ εὐθύνη
πέφτει ἐπάνω σου.

Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Νέας Σικνηῆς» ἔχει
μεγάλαν ἀξίαν. Αὐτὸ τὸ συζητήσαμε μαζί καὶ προφο-

παιδιάτικα, παιδιάτικη καὶ ἡ ἀντίληψιν τῆς φιλο-
λογίας. Ἀπὸ τὰ συλλογισμὰς, τὴν κατάστασίν μας
παρατηρῶ τὴ νηπτική, μιλώντας γὰρ τὰ δικά μου,
καὶ μὴ θαρρῶτε τάχα πὼς παραπονιόμην γὰρ μένα.
Ἐτυχε νὰ γράψω κάμποσα, λοιπὸν καὶ κάμποσα νά-
κούσω. Γι' ἀπὸ τὸ μπορῶ καὶ κρίνω. Μήπως ἀρκετὰ
δὲ μοῦ βγάλανε στὴ μέση καὶ γὰρ τὸ Ταξίδι; Δὲ λέω
τίς βρισιές. Λέω καὶ τὰ καλὰ τὰ λόγια. Κάποιος
ἄξαφνα, ποῦ πολὺ μ' ἀγαπᾷ, μοῦ ἔκαμε καὶ τὴν
παρατήρησιν, ἀφοῦ δημοσίευσά τ' «Ὀνειρὸ τοῦ Για-
νιῆ», πὼς φρόνιμα καταπιαστέον βιβλίον μεγάλο,
ἀλάκταιρο ρομάντζο, γιὰτὶ τὸ Ταξίδι, ὅπως καὶ ἂν εἴ-
ναι, δὲν εἶχε σειρὰ, παρὰ μόνον κεφάλαια, χωριστὰ
κάπως τὸ ἓνα ἀπὸ τᾶλλον, κ' ἔτσι ἐμοιάζει σάν κομ-
ματιασμένον.

Ποῦ νὰ τὸ βάλῃ ὁ νοῦς μου πὼς ἓνας στίχος μι-
κρὸς ἀξίζει λιγώτερον ἀπὸ ἓνα μεγάλο; Κάποτες μά-
λιστα πρὶν δύσκολα καταφέρνεις τὸ μικρόν. Ἰσως
κίβλας θέλει πολλὴ δουλειὰ, ὥσπου νὰ καταφέρῃς ἓνα
σύγγραμμα ποῦ νὰ μὴ συνεχίζονται τὰ κεφάλαιά του,
καὶ ὥσως ἀφαντο καὶ ἀσπαστὸ φαδὶ νὰ τὰ συνεδῇ
ἀνάμεσά τους. Δὲν πειράζει. Τὸ ἔχω καὶ ἀπαρτῆς
τί θὰ ποῦνε καὶ γι' ἄλλα μου βιβλία. Τὸ ἔχω, δι-
λαβὴ δὲν πρὶν φτάνει ὁ νοῦς μου, γιὰτὶ ἐνῶ ποῦ νὰ

ρικῶς βλέποντάς τὴν στὴ σκηνὴ καὶ συμφωνήσαμε.
Ἄν διαφωνοῦμε, διαφωνοῦμε στὸ ὅτι δὲν πρέπει νὰ
τὸ λέμε, νὰ δείχνουμε ἐνθουσιασμὸ γὰρ τὴν καλλιτέ-
χνιδαν, γὰρ νὰ μὴ τὴν καταστρέψουμε, μὴ τὴν κά-
μουμε νὰ τὸ παρὴ ἀπάνου τῆς καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο.
Σ' αὐτὸ θὰ σοῦ φέρω ἓνα ἄλλο συγκριτικὸν παράδειγ-
μα. Εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» ἐβάλαμε τὴν εἰκόνα τοῦ
Λεάντρου Παλαμά καὶ σὺ ἔγραψες καὶ ἄρθρον μὲ τὴν
ὑπογραφήν σου. Γιὰτὶ τόκαμες αὐτό; Γιὰτὶ ἄλλο παρὰ
γὰρ νὰ δώσῃς θάρρος εἰς τὸ μικρὸν ποιητὴν, γὰρ νὰ τὸν
ἐνθουσιάζῃς, νὰ τοῦ ζεστάνῃς τὸν ἔρωτά του πρὸς
τὴν τέχνην του, νὰ τοῦ φυσήσῃς στὴν ψυχὴ τὴν ἐλ-
πίδα ὅτι οἱ κόποι του, ἂν δὲν τοῦ φέρουν καμμιὰ ὑλι-
κὴ ἀνταμοιβή, δὲ θὰ πᾶνε ὅμως καὶ χαμένοι, ἀλλὰ
θὰ ἐκτιμηθῶνται καὶ θὰ ἱκανοποιηθῶνται ἠθικῶς τουλά-
χιστον; Καὶ ἂν αὐτὸ εἴταν σωστὸ νὰ γίνῃ γὰρ τὸν
ποιητὰν μας, γιὰτὶ εἴταν περισσὸ γὰρ τὴν ἡθοποιὸν
ποῦ βγαίνει στὸ ἐπικίνδυνον σανίδι μὲ τὸ καρδιοχτύπι
καὶ τὸ φόβον τῆς ἀποτυχίας, τῆς παραγνωρίσεως, τῆς
ἀποδοκιμασίας;

Ἄν εἶναι ἓνας δασκαλός, γκρινιάρης, σφιχτός·
σὲ καλοπιάματα, σὲ ρεκλάμες, σὲ θύροβα γὰρ ἡθο-
ποιούς καὶ συγγραφεῖδας — κατὰ τὸν ρεπορτέρηδες —
εἶμαι ἐγὼ, τὸ ξέρεις πολὺ καλά. Μὰ γι' αὐτὸ ἀφίνω
κ' ἐλεύθερον ὅλον μου τὸν ἐνθουσιασμὸν γὰρ ἓναν ἀλη-
θινὸν τεχνίτην, ὁ ὁποῖος ξέρω ὅτι ὅσο περισσότερον ἐνθα-
ρυνθῇ, ἄλλο τόσο θὰ φιλοτιμηθῇ νὰ βγάλῃ ἀληθι-
νοὺς ἐκείνους ποῦ τὸν παρεκλογατοῦν εἰς τὴν τέχνην
του μὲ ἀληθινὸν ἐνδιαφέρον γὰρ αὐτὴν τὴν τέχνην.

Αὐτὰ καὶ μένω — ἀγαπητέ μου Ταγκόπουλε.
Κι' ἂν ἔχεις καμμιὰ ἐπιφύλαξιν γὰρ ὅλα αὐτὰ, πῆς
μου τὴν ἀνοιχτὰ καὶ τὴ συζητοῦμε.

Δικός σου

TIM. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Σημ. τοῦ «Νουμά». Ἀδίκαια, θαρροῦμε, θύμωσε ὁ
φίλος Σταθόπουλος μὲ μιὰ ἀθῶα «Κοινὴ Γνώμη»
τοῦ περασμένου φύλλου. Ὁ «Παρασκηνίτης» μιλών-
τας γὰρ τοὺς «Κυβελοντῶνας», οὔτε τὴν Κυβέλην
θέλησε νὰ πειράξῃ οὔτε τὸν Σταθόπουλον, ποῦ τοὺς ἐ-
χτιμάει καὶ τοὺς δύο σύμφωνα μὲ τὴν ἀξίαν τους. Μί-
λησε ὁ συνεργάτης μας γὰρ τοὺς ρεπορτερίσκους καὶ
μόνον αὐτοὺς πειράζει ἔτσι ἀλαφρῶ καὶ φιλικῶς, γιὰτὶ
οἱ βλοφημένοι μὲ τὸ λιθάνι ποῦ τῆς καίνε ἀδιόκοπα
καὶ ἀνόητα, ὅχι μοναχὰ τὴν καλὴν τεχνίτριν τῆς Ν.
Σικνηῆς θὰ πάρουνε στὸ λαιμὸν τους μὰ καὶ τὴ δι-
κή μας μύτη θὰ χαλάσουνε καὶ δὲ θὰ μπορούμε πᾶ
νὰ μυρίσουμε τὴν Τέχνην καὶ νὰν τὴν ἀπολάβουμε.

τὰ μαντέψω; Κι' ὥστόσο γράφω καὶ γράφω. Γράφω
μὲ ἀγάπην. Γράφω μὲ χαρὰ. Γιὰτὶ γράφω γὰρ τὴν
Ἰδέαν.

★

Ἐδῶ μιλοῦμε. Κουβεντιάζουμε ξέγονιαστα, φι-
λικῶς, σὰς ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου. Μὰ παράπονον κα-
νένα δὲν ἔχω. Καὶ πὼς νῆχω; Ὑστερς ἀπὸ δεκαε-
πτά χρόνια σὺσά, ὅταν ξανατυπῶναι κανεὶς ἓνα βι-
βλίον ποῦ ἡ δράση του, ἀντὶς νὰ λιγοστεύῃ, θαρρῶ
πὼς ξαπλώνεται καὶ πάει, ἀχαρίστος θάτανε, θάτα-
νε ἀπὸ μέρος τοῦ ἐμαρτίαν μεγάλην, ἂν καθότανε ἀ-
ξάφνα στὴ γωνίαν τοῦ νὰ πικραίνεται, νὰ δέρνεται
καὶ νὰ κλαίῃ. Ἐνῶ ἐναντὶ φίλῳ τοὺς παλιούς καὶ
τοὺς καινούριους φίλους, ποῦ μ' ἀκολούθησανε καὶ
τοῦς συχνὰ μ' ὠδηγήσανε στὸ δρόμον. Δὲν εἶναι ὁ λό-
γος μου μοναχὰ γὰρ τὴν κοινὴν μας τὴν ἐργασίαν, γὰρ
τὸ σκοπὸν μας τὸν κοινόν. Ἡ φίλια, ἡ ἀφοσίωσις κ' ἡ
ἀγάπη ποῦ χάρηκα στὴ ζωὴν μου ἀπ' ἀφ' αὐτοῦς, λίγοι
μπαρῶ νὰ τὸ πῶ, τὴ χάρηκανε σάν καὶ μένα. Λίγοι
γνωρίσανε τέτοια παρηγορία. Τὸ φίλιν τῆς ψυχῆς
μου τοῦς τὸ δίνω καὶ δῶ τοὺς τῶδ' αὐτὰ καὶ στὴν
Ἀπολογία. Ἐνῶ πρὶν καθότανε νὰ τοὺς πλῆξω τὸ στε-
φάνιν ποῦ τὸ χέρι μου ἰσως ἀξίον δὲν εἶναι νὰ τοὺς

«Αδικο έχει ακόμα ο φίλος Σταθόπουλος να θυμίζει το έργο του Ταγκόπουλου στην «Ακρόπολη» για το Λέαντρο Παλαμά. «Αν κάνει τον κόπο να ναν το ξαναδιαβάσει, θα δει πως ο Ταγκ. έγραψε λίγα και μαζωμένα λόγια όχι για να ρεκλαμάρε το συνεργάτη του άλλ' απλώς για να ναν τον γνωρίσει στους αναγνώστες της «Ακρόπολης». «Άλλο το πρώτο κι άλλο το δεύτερο. Δεν είν' έτσι;

Ποιος έχει δίκιο—στο ό βλαφτεί δηλ. ή όχι; ή ρεκλάμα, ή αδιαντροπή, έννοείται, ρεκλάμα—ας κρίνουν οι αναγνώστες μας. Έμεις τουτο μόνο έχουμε να πούμε, πως θα λέμε πάντα λεύτερα τη γνώμη μας κι ως θυμώνει καμιά φορά κι ο αγαπητός Σταθόπουλος—τόσο το καλύτερο μάλιστα να θυμώνει, αφού ο θυμός του τονε σπρώχνει να γράφει τόσο έμορφα γραμμικάκια σαν το σημερνό.

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στη στήλη αυτή θα κρεμάμε κάθε βδομάδα, σαν κεφάλια ληστών, όλες τις άσυνταξίες κι άνορθογραφίες που βρίσκονται σε καθημερινά βιβλία. Συδεργάτες της στήλης αυτής θάιναι όλ' οι αναγνώστες μας, άρκεϊ μοναχά πλάι στο βαρβαρισμό του ό μς στέλνουνε να σημειώνουν τ' όνομα του βιβλίου και τον αριθμό της σελίδας που βρίσκεται).

«Έάν ο άνήρ παρέλειπε να χρησιμοποιήση κατάλληλον ενκαιρίαν προς είσπραξιν προικός...—ή, έφαρμίζοντες έως κατένταυθα τον άλλαχον σημειωθέντα νόμον, ήν παρέλειπε να χρησιμοποιήση εις εποχήν...».

(Περ' προικός, Κ. Πολυγένης, καθηγ. του Πανεπιστημίου, Β', σ. 295).

«παρ' αλείψας τοῦτο, δέον να αἰτιάται εαυτόν».

(Αυτόθι, Β', σ. 299).

«παρεμβλήθησαν»

(Αυτόθι, Β', σ. 316, σημ.).

«Δι' αυτής τά μέν άρρενα ένομιμοποιούν-

πλέξη, μά που μια μέρα θα τους τό πλέξουνε καλύτερα τά παιδιά μας. Έκεί χαιρετώ και τους νέους που θα συνεχίσουνε τό άγιο τό έργο, γιατί κι από τώρα την καρδιά μου γοηίζει και μου μαγείνει της νιότης τους ή μυρωδιά. Έγώ βρίσκουμαι σε κείνο τό σημείο της ηλικίας όπου νοιώθει κανείς τά γεράματα και ζυγώνουνε. Έίκοσι είκοσέντε χρόνια τό πολύ πολύ, έχω ακόμη να ενεργήσω. Τί είναι είκοσέντε χρόνια, τί είναι και τριάντα, για όσα σκέδια, για όσες ιδέες βάζει κανείς με τό νοῦ του; Μπορεί και προτού περάσουνε, ή ακατάπαρτη δουλειά να μ' άποκάμει, μπορεί κι άρρώστια να μ' κόψει. Ένα μονάχα θέλω να πω στους όχτρούς μας, στους αντίπαλους και στους δασκάλους, πως άφτοί δε θα με κουράσουνε, και του κάκου. Να με ξέρουνε για χαλκέντερο, και να πορουνε, γιατί που να τό υποψιάζονται τί δύναμη μπορεί και δίνει σ' έναν άθρωπο μια 'Ιδέα; Νοιώθω μέσα μου ακόμα περισσότερο κουράγιο, τον ήλιο με ακόμα πιο άχόρταγο πλεμόνι τονε ρουφώ, παρά στον καιρό του Ταξιδιού. Και πάντα μου φαίνεται καινούριο, πάντα φρέσκο τό φώς.

Η λύπη που κάποτε από την πέννα μου στάζει έχει άλλου την πηγή της. Ο πόλεμος δε μου τη φέρνει μήτε ο άγώνας, μήτε κ' ή δυσκολία της δουλειάς. Μου τη φέρνουνε έως τα χρόνια τά γοργά. Βιαζόμουνε να βγάλω τη δέφτερη έκδοση του Ταξιδιού, για να καταπιαστώ και τέλλο τό ταξίδι, που λογάριζω να ένομάσω τό Μίγδαλο. Τό μεγάλο για τον άθρωπο είναι κείνο τό λένε και τό στερνό, τό μεγάλο για τό έθνος είναι της ιστορίας του τό βέμα, για τον πλανήτη μας είναι ο δρόμος του στον ούρανό. Για κατι τέτοια σκοπεύω να φιλοσοφώ στα καινούρια τό ταξίδι, όταν τό κάρω. Με τέτοιους λογι-

το κατατασσόμενα υπό του πατρός αυτών εις την τάξιν των δημοτικών συμβούλων, πλείστα δσα βάρη φερόντων άμα δε και την ευθύνην της καταβολής των καθυστερουμένων φόρων, των δε θηλέων εκδιδομένων εις γάμον μετά δημοτικού συμβούλου.

(Άλκ. Κρασσά, καθηγ. του Πανεπιστημίου, Οίκογ. Δ', 6.406, έκδ. γ').

«ἐπὶ ἐκκαθαρισμένης ἀπαιτήσεως...»

(Αυτόθι, 5.528).

«Αλλά καθό υπέρ του συμφέροντος του ανήλικου ιεταγμέναι αι διατυπώσεις του νόμου, ορθότερον είναι, ότι ο ανήλικος μόνος έχει τὸ δικαίωμα να επικαλεσθῇ τὸ άκυρον...».

(Αυτόθι, Δ', 6.565).

«...αν διά της διατάξεως ταύτης παραγράφεται ή διεκδικητική άγωγή, ή απλώς διά της πενταετίας άπαλείφεται...».

(Αυτόθι, Δ', 6.567).

«Ανέλαβον ευχαρίστως τήν ήν ή Ένωσις των Έλληνίδων μοι ανέθηκεν ευάρεστον έντολήν.

Έφημ. Κυριών, 7 Μάρ. σελ. 2.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Μαθαίνουμε πως ο ποιητής Νέης πρόκειται να περάσει στα νούμερα του Άρνιώτη. Τονε μισοκαταφέρανε μάλιστα, λένε, να χορέψει κανένα βράδι και γυμνός αλά Ντούγκαν. Φανταστήτε τί έχει να γίνει!

—Τό θεατρικό έργοστάσιο του κ. Βώκου άρχίζει από βδομάδα τις δουλιές του. Πρώτη του δουλιά θ' είναι ή μεταβολοποίηση του θεατρικού παρακράτηματος για να μπορέσει έτσι να πάρει κάπια αξία ή φιλολογική παραγωγή του τόπου μας.

—Μια φράση που γράφεται κάθε μέρα στις έφημερί-

σμούς ταιριάζει κιόλας να προτομαχζεται κανένας, ως είναι κι από νωρίς, για την ώρα του μισερμού που γυρισμό δεν έχει. Θέλω να κατεβώ στην Ελλάδα: θέλω να τη δώ θάρχισω από τά Έφτάνησα τά τρισάγια: έπειτα θα πάω στην Κρήτη, την ξαναγεννημένη: θα τραβήξω ύστερα ίσα με την Κύπρο, τό νησί της πρωτόπλαστης Άγάπης: και τότες θα περάσω από την Άθήνα, για να νανέβω στον Παρθενώνα. Έναν ύμνο θέλω να ψάλω της 'Ιδέας. Έναν ύμνον της χρωστώ. Τη γνώρισα ψυχή και σάρκα. Με τά μάτια μου την είδα και στο πρώτο μου ταξίδι. Της έπρεπε κι από τά χίλια όχτακόσια δηδόντα όχτω ένα προσκύνημα, δεν ήξερα όμως ο δύστυχος και δεν τ'όθαλα στο Ταξίδι μου πουθενά. Σήμερα τό βάζω, για να συνεδινή όλα μου τά έργα μια 'Ιδέα και πάντα. «Νοιώθω μέσα μου κάτι άθάνατο που δεν μπορεί να μαραθῇ. Στα χέρια του Ποιητή μου τάφνω τό Έργο που τόσο αγαπήσαμε κ' οι δύο μας, τό Έργο τό ιερό. Ακόμη και σά δε θα με βλέπετε κατόπι, εγώ θα είμαι για όλωνω σας τον άγώνα ή βοήθεια και ή πίστη». Έτσι μου μνηούσε ή άδολη ψυχή, ή άθωα ή παρθένα, ή παναιώνια που είναι αγαθωσύνη γεμάτη. Μην κλαίτε, μάτια βουρκομένα. Όλα του κόσμου τά ώραία, όλα τά μοναδικά, έρχεται μια στιγμή που χάνονται και πάνε. Τί πειράζει και τί χάνεται και τί πάει; Από τά σπλάχνα ενός τάφου έξαφνα περιχίεται όλόγυρα ζωή πλημμύρα. Πόσοι ζουνε που είναι κι από τώρα πεθαμμένοι! Μά ύστερα από τό θάνατό σου, πάντα να ενεργάς, πάντα να βασιλεύεις, άφτό θα πῇ ζωή. Διαβατάρικα στην κόσμο: άναφτουνε μια και σβιούνε πολλές γυναίκες, κόρες πολλές. Άθανασία στην Κόρη που ή Ποίηση τη συνεπήρε και που, έλαθε, στον

δες χωρίς να ξαρνίξει πῶ κανέναν: αὐ τίδε βουλευτής θά ρύγει από τό Έπουργείο διότι δεν έκτελοῦνται αὐ τῇ μειώσεις του». Διήλ. γιατί δε γίνονται τά ρουτεΐα του. Φυσικάτα πράματα.

—Κάποιος περνώντας προχτές τἀπομεσήμερο από τη Βουλή, την ώρα που ή ζέστη είχε φτάσει στο άπροχώρητο, είπε με Μαρξιστοφελίτικο γέλιο: «Έτσι ντε! Να ζηθείτε, Γιούδηδες!»

—Και θάρρεψε πώς ξεδιχθῆκε μ' αυτό.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Από Πέμπτη σε Πέμπτη

Έπουργός Έσωτερικών ο Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Έπαρχίες 10.

Λαθωμοί. Άθήνα 8 (ένας από κάρσ), Πειραιάς 7, Έπαρχίες 8.

Κλεψίες. Άθήνα 4, Πειραιάς 3, Έπαρχίες 2 (και οι δύο ληστείες).

Απαγωγές. Άθήνα 1, Πειραιάς 1, Έπαρχίες 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σπ. Α. Σωστο κείνο που μς γρίψει, πως δεν υπάρχει δηλ. πράμα «που να πέφτει στην αντίληψη του λαού και να μην όνοματίζεται». Φτάνει μοναχά να γίνει κείνο που λς «να ψάχνουμε κι όλα τά βρίσκουμε». Καί: ρος ναν τό συλλογιστούνε αυτό ότοι αγαπώνε την Έθνική μας γλώσσα και δουλεύουνε γι' αυτή.—κ. Έλ. Στ. 'Ο «Άθρῶπιнос μηχανισμός της κ. Παπαμάσκου που τυπώθηκε στο «Νουμά» βγήκε και σε ξεχωριστό όμορφουτυπωμένο κι όλοφοδεμένο βιβλιαράκι, μά ακόμη δε δόθηκε στα βιβλιοπωλεία.—κ. Λυδ. Π.δ. Χάθηκας: Όλο και καρτερούμε τά παραγραφάκια.

Ποιητή ναχαπῇ την 'Ιδέα! Μια 'Ιδέα είναι τό μόνο που δεν περνά, τό μόνο που μνήσκει από μς. Τέλλα τίποτα δεν είναι. Φτάνει να λαμπη μέσα στην 'Ιδέα ένας άψηλός λογισμός και συνεχώς να γλυκοτρέμει μέσα της ένα δάκρυ. Τότες είναι άμείραντη, όπως έλεγε κ' ή Κόρη. Παντού και πάντα ή Καρδιά θα νικήση. Θα νικήση μαζί της ή 'Ιδέα. Την 'Ιδέα, όπου πς κι ό,τ. καμης, πλάγι σου, μέσα σου, θα τη βρή. Θα την ακούσης στη μουσική που τραγουδά τό θλιβερό της τό τραγούδι, θάντιλαλήση στον πόνο που σε παρακλίνει, στη φαντασία που θνόνει στο νού σου τά φτερά της. Όταν ο ήλιος βασιλεύει στη θάλασσα ή στη στεριά, ότα γύρης τό κεφάλι σου λυπημένος, να τον άποχαρμήτσης, την 'Ιδέα θα σου χαράξη ως κ' ή αχτίδα ή στερνή που ροδίζει. Όταν ο ήλιος ανατέλνει, πάλε στο φώς της 'Ιδέας θα λουστῇ. Η ποίηση του κόσμου είναι: άφτή. Με δύναμη και καλόννη άφτή θα σε θρέψη. Αφτή θα σε κάμη και άθρωπο και άντρα. Θα καταλάβης, άμα την καταλάβης, και τη θυσία. Θυσία γράφει, γράφει μεγαλείο κι άρέλεια ή καρδιά της. Μη λυπάσαι τον καημό, μη λυπάσαι τά δάκρυα που σου κόστισε ή λατρεία της 'Ιδέας. Η θυσία που ή Άγάπη της σου έμαθε, θα σε σώση. Άγια μέσα είναι κείνη όπου σμίγει ο Ποιητής με την 'Ιδέα. Κάτι σημαντικό, κάτι πρωτόφαντο, κάτι μεγάλο άκαλούθησε στον κόσμο. Η Άγάπη της 'Ιδέας, της Όδηγήτρας σου και της Έμπνεφτρας, την αρχία την Έλλάδα θα σου άναστήση, άφτή, και μόνη άφτή, πιστεύε με όπου τά μάτια σου να τό δαύνε, θα μς ζωντανέψη τον Παρθενό.

Δώδεκα του Άπρίλη, 1898—1905, μετ'ημέρι.

Ψ